

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobkyně: **Den Braven Czech and Slovak a. s.**, IČO: 26872072
sídlem Úvalno 353, 793 91 Úvalno
zastoupená advokátem Mgr. Karlem Ležatkou
sídlem 28. října 1610/95, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Celní úřad pro hlavní město Prahu**
sídlem Washingtonova 7, 113 54 Praha 1

o žalobách proti exekučním příkazům žalovaného ze dne 11. 6. 2014 č. j. 85610-2/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014 č. j. 85453-2/2014-510000-42.1 a ze dne 11. 6. 2014 č. j. 85445-2/2014-510000-42.1 a proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2014 č. j. 109675-60/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014 č. j. 109675-52/2014-510000-11 a ze dne 8. 8. 2014 č. j. 109675-53/2014-510000-11,

takto:

- I. Rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 8. 8. 2014 č. j. 109675-60/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014 č. j. 109675-52/2014-510000-11 a ze dne 8. 8. 2014 č. j. 109675-53/2014-510000-11, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 29 385 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Karla Ležatky, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

1. Žalobkyně se samostatnými žalobami podanými u Městského soudu v Praze dne 13. 10. 2014 domáhala přezkoumání exekučních příkazů ze dne 11. 6. 2014 a v záhlaví uvedených rozhodnutí o námitkách proti těmto exekučním příkazům ze dne 8. 8. 2014, kterými byly exekuční příkazy změněny.
2. Žaloby byly původně vedeny pod sp. zn. 9 Af 64/2014 (exekuční příkaz ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85610-2/2014-510000-42.1 a rozhodnutí o námitce ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-60/2014-510000-11), sp. zn. 9 Af 65/2014 (exekuční příkaz ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85453-2/2014-510000-42.1 a rozhodnutí o námitce ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-52/2014- 510000-11) a sp. zn. 9 Af 66/2014 (exekuční příkaz ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85445-2/2014-510000-42.1 a rozhodnutí o námitce ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-53/2014- 510000-11). Vzhledem k tomu, že se jedná o věci skutkově a právně obdobné, soud je při ústním jednání konaném dne 25. 10. 2017 spojil ke společnému projednání a rozhodnutí s tím, že společné řízení o těchto věcech bude nadále vedeno pod sp. zn. 9 Af 64/2014.
3. Žalobkyně v podaných žalobách namítala, že jsou exekuční příkazy zmatečné a nesrozumitelné, některé náležitosti v nich zcela chybí, jiné byly uvedeny nesmyslně, není z nich patrné, co jimi správce daně zamýšlel, a tato pochybení z důvodu jejich četnosti a závažnosti nebyla zhojitelná výkladem nebo jiným způsobem. Poukázala na to, že exekuční příkazy byly sice na základě podaných námitek změněny, nedošlo však k jejich zrušení, ačkoliv pro to byly dány důvody.
4. Ve vztahu ke všem napadeným rozhodnutím žalobkyně uvedla, že není odůvodněna výše exekučních nákladů; pouhý odkaz na právní předpis nepostačí. O výši exekučních nákladů se poprvé rozhoduje až v exekučním příkazu a rovněž se jimi zasahuje do majetkové sféry daňového subjektu. K tomu žalobkyně poukázala na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2001 sp. zn. 22 Ca 450/2000, ze kterého vyplývá, že odůvodnění musí obsahovat všechny rozhodné skutečnosti, což se v daném případě nestalo, ačkoliv z § 102 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) vyplývá nutnost odůvodnění rozhodnutí. Pokud žalovaný uvedl, že zmíněný rozsudek není veřejně dostupný, a nemohl tak posoudit, zda na případ žalobkyně dopadá či nikoli, měl dle názoru žalobkyně učinit kroky, aby rozhodnutí soudu získal. Tím se tedy žalovaný dostatečně nevypořádal s argumentací žalobkyně. Jeho závěr, že je veřejně známou skutečností, že v případě nařízení daňové exekuce se vymáhaný nedoplatek zvyšuje o úroky z prodlení a rovněž o exekuční náklady, považuje žalobkyně za nesprávný.
5. Žalobkyně rozvedla, že žalovaný sice změnil výrok exekučních příkazů, ale námitky žalobkyně zamítl s velmi nepřesvědčivým odůvodněním. Nijak se nevypořádal s tvrzeními žalobkyně o nesmyslných odkazech v exekučních příkazech a nijak tak nenapravil zřejmě základní vadu, která musí vést ke zrušení příkazů, neboť neuvedl konkrétní pravomocné podkladové rozhodnutí, podle něhož by měla být jakákoli exekuce vedena. Žalobkyni totiž není známo nic o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce. Žalobkyně si je vědoma, že žalovaný vydal vůči ní desítky různých exekučních příkazů s nesrozumitelným obsahem, byť k námitkám žalobkyně tento obsah formálně učinil žalovaný již alespoň srozumitelným, avšak žádný exekuční titul tím nezaložil. Podle žalobkyně je počínání žalovaného zřejmě systémovým selháním. Pokud zcela absentuje základ oprávnění žalovaného vést konkrétní exekuční řízení, absentuje též pravomoc žalovaného rozhodnutí o námitkách vydat, a tudíž musí být taková rozhodnutí zrušena. K tomu žalobkyně poukázala na čl. 2 odst. 2 Listiny

základních práv a svobod. Rozhodnutí o námitkách jsou podle žalobkyně i po opravě výroku nadále vnitřně nesourodá, zmatečná a nepřezkoumatelná, tedy nezákonná.

6. Žalobkyně dále tvrdila, že žalovaný nebyl místně příslušný k rozhodnutí věci, a to s přihlédnutím k sídlu žalobkyně v obci Úvalno, došlo tak k porušení § 5 a § 175 a násl. daňového řádu.
7. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud žalobou napadené exekuční příkazy ve znění žalobou napadených rozhodnutí o námitkách zrušil.
8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobám ve vztahu k exekučním příkazům konstatoval, že došlo k formální chybě spočívající v tom, že byl posunut řádek popisu a řádek číselných hodnot o jedno místo. Například pod řádkem označeným jako „vydané dne“ byla uvedena částka nedoplatku, nebo naopak pod řádkem „na částku“ se namísto částky nedoplatku vytiskl datum. Nicméně hodnoty, jak datumové tak i peněžní, byly uvedeny správně. Po provedené změně exekučních příkazů rozhodnutím o námitkách se tato rozhodnutí stala bezvadnými. Dle názoru žalovaného byly v exekučních příkazech exekuční tituly (dodatečné platební výměry) označeny číslem jednacím. Nad rámec § 176 daňového řádu byly tyto exekuční tituly v době zahájené daňové exekuce nejen vykonatelné, ale i pravomocné.
9. Ve vztahu k rozhodnutím o námitkách poukázal žalovaný na odůvodnění svých rozhodnutí a uvedl, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2001, sp. zn. 22 Ca 450/2000, se na danou věc nemůže vztahovat, neboť se jednalo o odůvodnění rozhodnutí ve věci neposkytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Pokud jde o exekuční náklady, automaticky jsou přičítány k nedoplatku. To, že dochází k navýšení nedoplatku o tyto náklady, je veřejně známou skutečností. Výše a způsob stanovení exekučních nákladů jsou stanoveny zákonem. Žalobkyni byla známa výše vymáhaného nedoplatku, pro výpočet nákladů postačuje matematická operace v podobě výpočtu procentuální částky z vymáhaného nedoplatku. Žalovaný nesouhlasí se závěrem, že napadené exekuční příkazy nebyly řádně odůvodněny. K námitce místní nepřislušnosti žalovaný uvedl, že místní příslušnost nebyla dána podle daňového řádu, nýbrž podle článku 60 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992 Sb. ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává Celní kodex Společenství, podle něhož je místní příslušnost upravována jednotlivými členskými státy. Podle § 320 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění pozdějších předpisů, lze podat celní prohlášení na propuštění zboží do celního režimu volný oběh nebo vývoz u kteréhokoliv celního úřadu. Žalobkyně je podala u Celního úřadu Praha 2, jehož nástupnickým správním úřadem se stal Celní úřad pro hl. m. Prahu. Tento celní úřad se tedy stal místně příslušným správcem nad výběrem a vymáháním vyměřeného cla. Dodatečně vyměřená částka cla vycházející z kontroly provedené Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj proto byla zaevidována k původní vyměřené částce. K námitce, že žalobkyni není známa existence jakéhokoli rozhodnutí, podle něhož by měla být exekuce vedena, žalovaný konstatoval, že exekučně vymáhané nedoplatky vzešly z legitimně provedené kontroly po propuštění zboží a žalobkyně byla s výsledkem prokazatelně seznámena při podpisu zprávy o provedené kontrole. Dodatečné platební výměry byly žalobkyni prokazatelně doručeny formou datové zprávy zaslané do datové schránky zástupce žalobkyně. Existují tedy vykonatelné a pravomocné exekuční tituly v podobě dodatečných platebních výměrů.
10. Žalovaný navrhl, aby soud podané žaloby zamítl.

11. V podáních ze dne 19. 12. 2014, označených jako „Doplňující vyjádření žalobce a souhlas s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání“, žalobkyně uvedla, že studiem obsahu vyjádření žalovaného v jiné věci vedené pod sp. zn. 5Af 54/2014 zjistila chybu v doručování podkladového rozhodnutí, které správní orgán zaslal do datové schránky třetí osobě. Dodatečné platební výměry byly doručeny do datové schránky advokáta Mgr. Ing. J. K., který však nebyl zástupcem žalobkyně. Zástupcem žalobkyně byl advokát Mgr. D. N.; Mgr. Ing. J. K. byl pouze jeho substitutem a žalobkyni nikdy žádné platební výměry nepředal, neboť s ním žalobkyně v žádném vztahu nikdy nebyla. Žalobkyně poukázala na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2003, č. j. 1 Af 4/2003 - 48, o neúčinnosti doručování rozhodnutí substitutům a nikoliv účastníkům řízení či jejich zástupcům. Podkladová rozhodnutí tak podle žalobkyně vůbec nenabyla právní moci a následná exekuce byla vedena neoprávněně na základě nepravomocných a nedoručených rozhodnutí.
12. Žalovaný ve vyjádřeních k doplňujícímu vyjádření žalobkyně poukázal na rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 24. 2. 2015, č. j. 7315-9/2015-900000-304.1, s jehož názorem na doručování správního rozhodnutí v meritě věci do rukou substituta se ztotožnil. Obdobně jako ve svých dosavadních vyjádřeních žalovaný uváděl skutečnosti i v podání ze dne 8. 8. 2017, v němž žádal, aby byla při přezkumu zákonnosti žalovaných rozhodnutí zohledněna zpráva o kontrole po propuštění zboží ze dne 25. 3. 2014, č. j. 1364-30/2014-570000-51 (dále jen „Zpráva o kontrole“) a tato provedena jako důkaz.
13. Žalobkyně podáními ze dne 9. 10. 2017 označenými jako „doplnění žaloby“ rozvinula námitku nedoručení dodatečných platebních výměrů oprávněnému zástupci, uplatněnou v jejím podání ze dne 19. 12. 2014. Žalobkyně uvedla, že vzhledem k nedostatku náležitostí dodatečných platebních výměrů až z rozhodnutí o námitkách seznala, o jaká vykonávaná rozhodnutí se jedná. Teprve po odstranění namítané nepřezkoumatelnosti exekučních příkazů mohla žalobkyně precizovat svou námitku absence vykonatelnosti, kdy v tu chvíli prostředkem obrany byla již jediné žaloba.
14. V podání ze dne 12. 10. 2017 žalovaný navrhl přerušení řízení s tím, že ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 Af 50/2014 bylo v obsahově shodné věci rozsudkem ze dne 4. 10. 2017 žalobám vyhověno a žalovaný hodlá proti rozsudku, který dosud neobdržel, podat kasační stížnost.
15. V podání ze dne 23. 10. 2017 žalovaný v reakci na doplnění žaloby ze dne 9. 10. 2017 uvedl, že nesrovnalosti exekučních příkazů byly napraveny rozhodnutími o námitkách. Údaj o celním úřadu, který vydal exekuční titul (dodatečný platební výměr), není zákonnou náležitostí exekučního příkazu. Žalobní bod, v němž je namítáno pochybení správního orgánu při doručování dodatečných platebních výměrů, v žalobách chyběl a žalobkyně se jej až nyní účelově snaží podřadit pod některý z dříve uplatněných žalobních bodů.
16. Při ústním jednání před soudem konaném dne 25. 10. 2017 setrvali účastníci na svých dosavadních podáních a procesních stanoviscích. Jak již bylo uvedeno shora, soud spojil žaloby ke společnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 9 Af 64/2014. Soud zamítl návrh žalovaného na přerušení řízení dle § 48 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť má veškeré podklady ke skutkovému a právnímu posouzení věci. Soud zamítl rovněž návrhy účastníků na doplnění dokazování, neboť dospěl k závěru, že o věci samé lze rozhodnout na základě listin, které

jsou obsahem správních spisů vztahujících se k napadeným rozhodnutím; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud považoval za nadbytečné.

17. Dne 25. 10. 2017 vydal Městský soud v Praze pod č. j. 9 Af 64/2014 - 56 první rozsudek, jehož výrokem I. odmítl žaloby v části, ve které se žalobkyně domáhala zrušení exekučních příkazů žalovaného ze dne 11. 6. 2014 č. j. 85610-2/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014 č. j. 85453-2/2014-510000-42.1 a ze dne 11. 6. 2014 č. j. 85445-2/2014-510000-42.1; výrokem II. zamítl žaloby v části, ve které se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014 č. j. 109675-60/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014 č. j. 109675-52/2014-510000-11 a ze dne 8. 8. 2014 č. j. 109675-53/2014-510000-11; výrokem III. rozhodl o nákladech řízení.
18. Na základě kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 6. 2019, č. j. 8 Afs 273/2017 - 69, zrušil rozsudek městského soudu ve výrocích II. a III., neboť městský soud posoudil obsah žalobních bodů v této věci příliš úzce. Nejvyšší správní soud konstatoval, že námitku neúčinnosti doručení exekučních titulů z vyjádření ze dne 19. 12. 2014 je možné považovat za doplnění žalobního bodu, ve kterém žalobkyně uváděla, že jí *„není známo nic o tom, že by existovalo jakékoli rozhodnutí, podle něhož by proti [ní] měla být vedena exekuce“*. Nejvyšší správní soud dále uvedl: *„Vyjádřením ze dne 19. 12. 2014 stěžovatelka koriguje a zpřesňuje jinak vágní a zprvu účelově působící tvrzení v jí předkládaných žalobních bodech. Jak již dříve rozhodující čtvrtý senát uvedl [pozn. soudu: v rozsudku ze dne 5. 4. 2018, č. j. 4 Afs 274/2017 - 53, a dříve v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 4 Afs 224/2017 - 60], rozšíření žalobního bodu bylo velmi hraniční, a to zejména s ohledem na skutečnost, že stěžovatelce bylo známo, že je proti ní vedeno řízení o doměření celního dluhu, které může být ukončeno vydáním dodatečných platebních výměrů. Vzhledem k zásadě legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodování, jakož i vzhledem k tomu, že jde o výklad směřující k zachování přístupu k soudu, osmý senát Nejvyššího správního soudu přejal názor čtvrtého senátu vyjádřený ve výše citovaných rozsudcích, že se jedná ještě o hraničně přípustné rozšíření žalobního bodu.“* Nejvyšší správní soud uzavřel, že městský soud pochybil, pokud měl za to, že obsah podání žalobkyně ze dne 19. 12. 2014 představuje opožděné rozšíření žaloby o nové žalobní body a nelze k němu tedy přihlížet, a vyslovil závazný právní závěr, že v dalším řízení bude městský soud muset posoudit zákonnost napadených rozhodnutí i z hlediska argumentace a tvrzení žalobkyně obsažených v doplnění žaloby.
19. Městský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s., napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud, vázán shora uvedeným závěrem kasačního rozsudku, shledal, že žaloba je důvodná.
20. Soud vycházel ze spisových materiálů, z nichž vyplynuly následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:
21. (1) Dodatečným platebním výměrem (dále též jen „DPV“), který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 31. 3. 2014, sp. zn. 1364-60/2014-570000-51 byla žalobkyni dodatečně doměřena částka cla ve výši 349 950 Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně doměřené částky dovozního cla ve výši 69 990 Kč; celkem tedy byla dodatečně vyměřena částka cla a penále ve výši 419 940 Kč. DPV byl doručen Mgr. Ing. J. K., advokátovi fikcí dne 10. 4. 2014. Jmenovaný má ve spise založenou substituční plnou moc

ze dne 21. 3. 2014 udělenou mu Mgr. D. N., advokátem žalobkyně dle plné moci ze dne 19. 3. 2014. Obě plné moci byly uděleny ve věci vyměření cla pod evidenčním číslem SPR: NK0017/13/570501 č. j. 62390-10/2013-570000-51, jakož i v navazujícím řízení, odvolacím řízení, v řízení před správními soudy v rozsahu práv a povinností podle zákona č. 150/2002 Sb.

22. Vyrozměním o nedoplatku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 66712/2014-510000-41, doručeným do datové schránky substituta dne 30. 4. 2014, uvědomil žalovaný žalobkyni mj. o neuhrazení částky 419 940 Kč
23. Exekučním příkazem ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85610-2/2014-510000-42.1 byla žalobkyni nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 424 790 Kč s tím, že se dlužná částka zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady za nařízení daňové exekuce ve výši 8 494 Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 433 284 Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobkyni do datové schránky dne 22. 6. 2014. Proti exekučnímu příkazu podala žalobkyně zastoupená advokátem JUDr. V. R. námitky ze dne 15. 7. 2014, ve kterých argumentovala v zásadě shodně jako v posléze podané žalobě.
24. Rozhodnutím žalovaného o námitkách ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-60/2014-510000-11 byl výše uvedený exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Žalovaný v rozhodnutí poukázal na to, že správně bylo označeno rozhodnutí – DPV – jako exekuční titul, jím uložené plnění bylo správně vyčísleno, stejně jako výše úroku z prodlení, splatnost byla správně uvedena a celková výše nedoplatku (zatím bez exekučních nákladů) byla rovněž správně uvedena. Dále žalovaný uvedl, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník v rámci daňové exekuce zpraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislušnosti Celního úřadu pro hlavní město Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu neshledal žalovaný důvodnými. Rozhodnutí o námitkách bylo žalobkyni prostřednictvím jejího advokáta JUDr. V. R. doručeno dne 12. 8. 2014 (věc vedená původně pod sp. zn. 9 Af 64/2014).
25. (2) Dodatečným platebním výměrem (dále též jen „DPV“), který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 2. 4. 2014, sp. zn. 1364-86/2014-570000-51, byla žalobkyni dodatečně doměřena částka cla ve výši 485 823 Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně doměřené částky dovozního cla ve výši 97 165 Kč; celkem tedy byla dodatečně vyměřena částka cla a penále ve výši 582 988 Kč. DPV byl doručen Mgr. Ing. J. K., advokátovi fikcí dne 10. 4. 2014. Jmenovaný má ve spise založenou substituční plnou moc ze dne 21. 3. 2014 udělenou mu Mgr. D. N., advokátem žalobkyně dle plné moci ze dne 19. 3. 2014. Obě plné moci byly uděleny ve věci vyměření cla pod evidenčním číslem SPR: NK0017/13/570501 č. j. 62390-10/2013-570000-51, jakož i v navazujícím řízení, odvolacím řízení, v řízení před správními soudy v rozsahu práv a povinností podle zákona č. 150/2002 Sb.

26. Vyrozměněním o nedoplatku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 66712/2014-510000-41, doručeným do datové schránky substituta dne 30. 4. 2014, uvědomil žalovaný žalobkyni mj. o neuhrazení částky 582 988 Kč.
27. Exekučním příkazem ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85453-2/2014-510000-42.1 byla žalobkyni nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 589 721 Kč s tím, že se dlužná částka zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady za nařízení daňové exekuce ve výši 11 794 Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 601 515 Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobkyni dne 22. 6. 2014. Proti tomuto exekučnímu příkazu podala žalobkyně, zastoupená JUDr. V. R., advokátem, námitky ze dne 16. 7. 2014, ve kterých argumentovala v zásadě shodně jako v posléze podané žalobě.
28. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-52/2014-510000-11 byl výše uvedený exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Žalovaný poukázal na to, že správně bylo označeno rozhodnutí – DPV – jako exekuční titul, jím uložené plnění bylo správně vyčísleno, stejně jako výše úroku z prodlení, splatnost byla správně uvedena a celková výše nedoplatku (zatím bez exekučních nákladů) byla rovněž správně uvedena. Dále žalovaný uvedl, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník v rámci daňové exekuce spraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislušnosti Celního úřadu pro hlavní město Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými. Rozhodnutí o námitkách bylo žalobkyni prostřednictvím jejího advokáta JUDr. V. R. doručeno dne 12. 8. 2014 (věc vedená původně pod sp. zn. 9 Af 65/2014).
29. (3) Dodatečným platebním výměrem (dále též jen „DPV“), který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 31. 3. 2014, sp. zn. 1364-61/2014-570000-51 byla žalobkyni dodatečně doměřena částka cla ve výši 353 177 Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně doměřené částky dovozního cla ve výši 70 636 Kč; celkem tedy byla dodatečně vyměřena částka cla a penále ve výši 423 813 Kč. DPV byl doručen Mgr. Ing. J. K., advokátovi fikcí dne 10. 4. 2014. Jmenovaný má ve spise založenou substituční plnou moc ze dne 21. 3. 2014 udělenou mu Mgr. D. N., advokátem žalobkyně dle plné moci ze dne 19. 3. 2014. Obě plné moci byly uděleny ve věci vyměření cla pod evidenčním číslem SPR: NK0017/13/570501 č. j. 62390-10/2013-570000-51, jakož i v navazujícím řízení, odvolacím řízení, v řízení před správními soudy v rozsahu práv a povinností podle zákona č. 150/2002 Sb.
30. Vyrozměněním o nedoplatku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 66712/2014-510000-41, doručeným do datové schránky substituta dne 30. 4. 2014, uvědomil žalovaný žalobkyni mj. o neuhrazení částky 423 813 Kč.
31. Exekučním příkazem ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85445-2/2014-510000-42.1, byla žalobkyni nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 428 708 Kč s tím, že se dlužná částka zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady za nařízení daňové

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

exekuce ve výši 8 574 Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 437 282 Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobkyni dne 22. 6. 2014. Proti tomuto exekučnímu příkazu podala žalobkyně, zastoupená JUDr. V. R., advokátem, námitky ze dne 16. 7. 2014, ve kterých argumentovala v zásadě shodně jako v posléze podané žalobě.

32. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-53/2014-510000-11 byl výše uvedený exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Žalovaný poukázal na to, že správně bylo označeno rozhodnutí – DPV – jako exekuční titul, jím uložené plnění bylo správně vyčísleno, stejně jako výše úroku z prodlení, splatnost byla správně uvedena a celková výše nedoplatku (zatím bez exekučních nákladů) byla rovněž správně uvedena. Dále žalovaný uvedl, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník v rámci daňové exekuce spraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislušnosti Celního úřadu pro hlavní město Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými. Rozhodnutí o námitkách bylo žalobkyni prostřednictvím jejího advokáta JUDr. V. R. doručeno dne 12. 8. 2014 (věc vedená původně pod sp. zn. 9 Af 66/2014).
33. Podle závazného právního názoru osmého senátu Nejvyššího správního soudu z kasačního rozsudku ze dne 24. 6. 2019, č. j. 8 Afs 273/2017 - 69, se městský soud zabýval žalobou ohledně námitky neúčinnosti doručení exekučních titulů.
34. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně v podané žalobě navrhla, aby soud napadené exekuční příkazy ve znění rozhodnutí o námitkách zrušil, upozorňuje soud nejprve na platnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016 - 53, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Afs 131/2015 - 3, v nichž dospěl k závěru, že námitky proti exekučnímu příkazu nelze považovat za řádný opravný prostředek, ani za řádný opravný prostředek *sui generis*. Žalobu lze ke správnímu soudu podat přímo proti exekučnímu příkazu, proto nelze vyloučit, že bude vedle sebe probíhat řízení o žalobě proti exekučnímu příkazu u správního soudu, i řízení u správního orgánu o námitkách proti totožnému exekučnímu příkazu. Z uvedených rozhodnutí vyplývá, že na exekuční příkaz a na rozhodnutí o námitkách proti němu podaných je nutno pohlížet jako na dvě samostatná rozhodnutí, která nelze považovat za rozhodnutí vydaná v jednom řízení.
35. Jsou-li exekuční příkaz a rozhodnutí o námitkách samostatnými a samostatně soudem přezkoumatelnými rozhodnutími, pak v případě vydání exekučního příkazu je nutno podat žalobu přímo proti exekučnímu příkazu bez ohledu na to, zda byly podány námitky či nikoliv a bez ohledu na to, zda o námitkách bylo či nebylo rozhodnuto. Soud se tedy v rámci předmětného řízení při vědomí žalobního petitu s uvedením, že žaloba je podána proti „*exekučnímu příkazu ve znění rozhodnutí o námitkách*“, musel zabývat námitkami ve vztahu k rozhodnutím o námitkách, nikoliv posouzením zákonnosti rozhodnutí o námitkách ve spojení s exekučními příkazy, čímž jsou dány i podmínky a rozsah přezkumu napadených rozhodnutí a s tím spojené posouzení včasnosti námitek uplatněných až v doplňujících vyjádřeních žalobkyně ze dne 19. 12. 2014.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

36. Žalobou napadená rozhodnutí o námitkách jsou rozhodnutími o specifickém způsobu nápravy exekučních příkazů, vydaných v oblasti placení daní, zde na částky daňové povinnosti, doměřené žalobkyni dodatečnými platebními výměry, které byly vydány ve vyměřovacím řízení a jež jsou exekučními tituly. V souzené věci žalovaný k námitkám žalobkyně řešil vady exekučního příkazu (nikoliv rozhodnutí o doměření daně), účelem podaných námitek bylo odstranění vad ve způsobu placení (vymáhání) daňové povinnosti. Žalovaný se proto zabýval námitkami žalobkyně proti postupu při placení daní a přisvědčil žalobkyni v její zásadní námitce proti exekučním příkazům, a to, že v těchto příkazech došlo k chybám v textu způsobujícím rozpor mezi číselným vyjádřením pohledávky a určením času ve vztahu k textu, ke kterému se váží. Žalovaný uznal chyby vzniklé při přepisu dat, vysvětlil, že došlo k posunutí číselného řádku a tím k vypadnutí a záměně určité části textu na řádcích. Šlo o nelogické spojení číselného vyjádření výše nedoplatku a časového určení doby, proto žalovaný vyhověl námitce žalobkyně a formálně změnil exekuční příkazy tak, že v nich původně nesprávně umístěné údaje o daňové pohledávce v řádku nahradil správným umístěním těchto údajů v řádcích odpovídajících nadepsanému textu, při zachování správného čísla jednacího rozhodnutí, které je exekučním titulem. Oproti ostatním námitkám žalobkyně, že uvedené vady způsobují nicotnost a nezákonnost exekučních příkazů, námitkám nedostatku odůvodnění výše exekučních nákladů a místní nepřislušnosti Celního úřadu pro hlavní město Prahu pro vedení daňové exekuce, žalovaný nevyhověl.
37. Městský soud se podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu musel nejprve zabývat otázkou, zda bylo možné projednat námitku neúčinnosti doručení exekučních titulů, na které závisí posouzení právní otázky doručování substitutovi.
38. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobce kdykoli za řízení žalobní body omezit, avšak rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013 - 36, lze řádně a včas uplatněný žalobní bod dále argumentačně rozvíjet i po uplynutí lhůty k podání žaloby.
39. V předmětné věci žalobkyně v jednotlivých žalobách, které byly spojeny ke společnému projednání, namítala, že *„jí není zřejmé, na základě čeho by jí měly být nějaké nedoplatky placeny, resp. by jí měly být vyměřeny“*, popř. že *„jí není známo nic o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti ní měla být vedena exekuce“*, a tedy lze dovodit, že podle žalobkyně absentuje základ oprávnění žalovaného vést exekuční řízení.
40. Až v replice k vyjádření žalovaného ze dne 19. 12. 2014 žalobkyně uplatnila námitku vadného doručování podkladového rozhodnutí argumentací, že jej žalovaný zaslal do datové schránky Mgr. Ing. J. K., který nebyl se žalobkyní v žádném vztahu, neboť žalobkyně zmocnila k zastupování Mgr. J. N..
41. Replika k vyjádření žalovaného, v níž žalobkyně poprvé zpochybnila účinnost doručení dodatečných platebních výměrů, na základě kterých byla nařízena exekuce, substitutovi jejího zmocněnce, byla zaslána městskému soudu až po lhůtě k podání žaloby. Spornou otázkou tedy je, zda lze takto konstatovanou námitku považovat za rozvinutí žalobního

bodů vzneseného v žalobě, podle něhož žalobkyně o žádném exekučním titulu nevěděla, či nikoliv.

42. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2016, č. j. 4 Azs 285/2015 - 24, nelze obsah žalobních bodů posuzovat formalisticky, takový přístup by byl v rozporu s hlavním úkolem soudů ve správním soudnictví, kterým je ochrana veřejných subjektivních práv. Ohledně námitky neúčinnosti doručení exekučních titulů uvedené ve vyjádření žalobkyně ze dne 19. 12. 2014 Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 4 Afs 224/2017 - 60, dovedl ve skutkově obdobné věci shodných účastníků řízení, že je třeba repliku žalobkyně považovat za rozvinutí námitky uvedené v žalobě, podle které nebylo žalobkyni známo žádné podkladové rozhodnutí, na základě kterého by měla být vedena exekuce. Nejvyšší správní soud považoval za logické, že žalobkyně o existenci exekučního titulu nevěděla, pokud jí nebyl doručen. Námitku neúčinnosti doručení exekučního titulu proto mohla žalobkyně vznést až poté, co se dozvěděla o jeho existenci. Uvedená tvrzení spolu podle Nejvyššího správního soudu souvisí, proto námitka neúčinného doručení exekučních titulů nepředstavuje nový žalobní bod, nýbrž rozvinutí včas uplatněného žalobního bodu.
43. Ačkoli tvrzení, že žalobkyni nebylo nic známo o existenci exekučního titulu, je samo o sobě nekonkrétní a působí evidentně účelově, následným vyjádřením žalobkyně ze dne 19. 12. 2014 byly tyto pochybnosti odstraněny. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je takové rozšíření žalobního bodu hraniční, zejména s ohledem na skutečnost, že žalobkyni bylo známo, že je proti ní vedeno řízení o doměření celního dluhu, které může být ukončeno vydáním dodatečných platebních výměrů. Přitom po vydání exekučních příkazů žalobkyni nic nebránilo v tom, aby vady doručování odhalila a uplatnila odpovídající námitku v námitkách proti exekučním příkazům a ve správní žalobě, a to zejména pokud by si vydání dodatečných platebních výměrů skutečně nebyla vědoma.
44. Podle § 27 odst. 1 daňového řádu si osoba zúčastněná na správě daní může zvolit zmocněnce, s výjimkou případů, kdy má při správě daní něco osobně vykonat.
45. Podle § 29 odst. 1 daňového řádu může být současně zvolen pouze jeden zmocněnec. Podle druhého odstavce tohoto ustanovení si zmocněnec nesmí zvolit dalšího zmocněnce, nejedná-li se o daňového poradce nebo advokáta.
46. Podle § 41 odst. 1 daňového řádu má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování.
47. Podle § 101 odst. 5 věty druhé daňového řádu je rozhodnutí vůči příjemci účinné okamžikem jeho oznámení. Podle šestého odstavce tohoto ustanovení se oznámením rozhodnutí rozumí jeho doručení rozhodnutí nebo jiný zaprotokolovaný způsob seznámení příjemce s obsahem rozhodnutí.
48. Podle § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu je exekučním titulem vykonatelné rozhodnutí, jímž je stanoveno peněžité plnění.
49. V usnesení ze dne 4. 11. 2003, č. j. 1 As 4/2003 - 48, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dovedl, že má-li účastník zástupce, je třeba doručovat vždy jemu. Je-li zástupcem advokát, který je podle zákona o advokacii oprávněn si zvolit substitučního zástupce, je stále třeba doručovat prvnímu zástupci, neboť jen on zastupuje účastníka. Je-li rozhodnutí soudu doručeno jen substitutovi, jedná se podle soudního řádu správního o doručení

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

neúčinné. Nejvyšší správní soud dospěl k totožným závěrům v rozsudku dne 17. 6. 2010, č. j. 1 Afs 85/2009 - 104, v němž konstatoval, že ačkoli zákon daňovému poradci umožňuje zvolit si substituta, nic to nemění na skutečnosti, že účastník řízení je zastoupen pouze svým (prvním) zástupcem. Tyto závěry převzal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 10. 2015, č. j. 4 Afs 105/2014 - 101, ve kterém konstatoval, že podle § 41 odst. 1 daňového řádu může mít účinky doručení účastníku řízení jen doručení zmocněnci účastníka řízení, a nikoli jeho substitučnímu zástupci.

50. Pokud zástupce žalobkyně, advokát Mgr. D. N., udělil plnou moc svému substitutovi, Mgr. Ing. J. K., a v ní jmenovaného výslovně (tedy vědomě) zmocnil mimo jiné též k přijímání písemností přímo za žalobkyni, pak jmenovaný zástupce s odborností advokáta, podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2017, č. j. 10 Af 50/2014 - 65, jež se týká skutkově shodné věci i shodných účastníků řízení, postupoval vadně a Celní úřad pro Moravskoslezský kraj na takový postup zástupce měl vyzvat zmocněnce žalobkyně k odstranění vad substituční plné moci přiměřeně podle § 28 odst. 2 daňového řádu, resp. k části zmocnění týkající se doručování písemností, nepřihlížet. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 4 Afs 224/2017 - 60, vyzdvihl, že povinností správního orgánu je postupovat v souladu se zákonem a pokud tak správní orgán nepostupoval, nelze odpovědnost za takový postup přenášet na žalobkyni.
51. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 4 Afs 224/2017 - 60, zdůraznil, že substituční zástupce v řízení nevystupuje jako zástupce zmocnitele, ale jako zástupce zmocněnce, v tomto případě advokát zastupoval advokáta. Zástupcem zmocnitele nadále zůstává pouze jeho zmocněnec, mezi substitučním zástupcem a zmocnitelem žádný vztah nevzniká. Nejvyšší správní soud se dále vyjádřil, že z obsahu plných mocí ze dne 19. 3. 2014, udělených Mgr. D. N. nad rámec obecného oprávnění zmocněnce zvolit si substitučního zástupce, nevyplývá, že by žalobkyně měla být srovnána s doručováním substitučnímu zástupci.
52. Vzhledem k tomu, že námitku vadného doručování městský soud, jsa vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, shledal důvodnou, rozhodl podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., že z tohoto důvodu došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.
53. Jelikož v dané věci byl předchozí rozsudek městského soudu zrušen kasačním soudem, městský soud považuje za vhodné pro úplnost vypořádat též zbylé žalobní námitky.
54. K námitce žalobkyně týkající se specifikace exekučního titulu v exekučních příkazech, lze konstatovat, že podle § 178 odst. 2 písm. d) daňového řádu výrok exekučního příkazu obsahuje kromě náležitostí podle § 102 odst. 1 daňového řádu též odkaz na exekuční titul. V rozsudku ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 Afs 52/2015 - 59, Nejvyšší správní soud dovodil, že drobné formulační nedostatky v exekučním příkazu nemají vliv na splnění povinnosti označit exekuční titul, pokud nevyvolávají pochybnosti o tom, který správce daně exekuční titul vydal. Smyslem označení exekučního titulu v exekučním příkazu je identifikace nedoplatku, pro který je exekuce nařizována. Označení exekučního titulu tedy musí být pro daňový subjekt srozumitelné.
55. K argumentu žalobkyně, že žalovaný se nijak nevypořádal s jejím tvrzením uplatněným v námitkách, že exekuční příkaz obsahuje *nesmyslné odkazy*, městský soud konstatuje, že žalovaný v napadených rozhodnutích na toto tvrzení reagoval a změnou výrokové části exekučního příkazu odstranil jeho zřejmou nesprávnost (slovy žalobkyně „*nesmyslné*“).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

odkazy“), spočívající v chybném uvedení údajů o exekučním titulu v části „Výkaz vykonatelných rozhodnutí“, pokud jde o číslo jednací rozhodnutí, datum jeho vydání, částku, na kterou bylo toto rozhodnutí vydáno, datum splatnosti, výši úroku z prodlení a výši aktuálního nedoplatku. V odůvodnění napadených rozhodnutí pak žalovaný v rámci vypořádání prvního bodu námitek žalobkyně vysvětlil, že chyba vznikla při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, přičemž následně upřesnil, že peněžité plnění (ve výši uvedené ve výrokové části rozhodnutí o námitkách pod položkou „na částku“) bylo žalobkyni uloženo v nalézacím řízení Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, a to právě dodatečným platebním výměrem, jehož číslo jednací a datum vydání je rovněž specifikováno ve výrokové části rozhodnutí o námitkách. Ve vztahu k napadeným rozhodnutím o námitkách proto žalobkyně nemůže s úspěchem namítat, že žalovaný v nich neuvedl konkrétní podkladové rozhodnutí, podle něhož by měla být exekuce vedena. K argumentu, že žalobkyni „není nic známo o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti ní měla být vedena exekuce“, soud uvádí, že z napadených rozhodnutí by žalobkyně mohla bez obtíží zjistit, že zde existují rozhodnutí v podobě dodatečných platebních výměrů vydaných Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, jež jsou exekučními tituly, na jejichž základě byly vydány předmětné exekuční příkazy. Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí v rámci vypořádání prvního bodu námitek výslovně konstatoval, že žalobkyně z částky (vyměřené konkrétním dodatečným platebním výměrem Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj) dobrovolně neuhradila nic, a proto jí musí být naprosto zřejmé (právě s ohledem na jasnou identifikaci rozhodnutí, kterým bylo peněžité plnění uloženo), co má být předmětem daňové exekuce, resp. exekučního příkazu. S argumentací žalovaného se soud plně ztotožňuje a odkazuje v tomto směru na jeho odůvodnění.

56. Pokud žalobkyně poukazovala na to, že nebylo uvedeno konkrétní pravomocné podkladové rozhodnutí, je nutno konstatovat, že daňovou exekuci lze vést i na základě nepravomocného rozhodnutí. Podstatná je skutečnost, zda je rozhodnutí, kterým je stanovena platební povinnost (zde dodatečné platební výměry) vykonatelné, a to bez ohledu na právní moc. Vykonatelnost dodatečných platebních výměrů vydané Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, které byly v dané věci exekučním titulem, žalobkyně včas uplatněnými námitkami nezpochybnila.
57. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2017, č. j. 4 Afs 1/2017 - 193, vykonatelnost exekučního titulu není otázkou, kterou by se měl správce daně v řízení o námitce zabývat z úřední povinnosti. V řízení o námitce se podle § 159 odst. 4 daňového řádu užije obdobně § 112 daňového řádu, který stanoví náležitosti odvolání. Podle § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu musí odvolání obsahovat uvedení důvodů, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí (zde úkonu správce daně při placení daní). Řízení o námitce je tedy plně v dispozici daňového subjektu, který vymezuje okruh otázek, kterými se správce daně v rozhodnutí o námitce musí zabývat a k nimž se musí vyjádřit v odůvodnění rozhodnutí o námitce (srov. § 102 odst. 3 daňového řádu). Otázkou vykonatelnosti exekučního titulu se tak správce daně v řízení o námitce proti exekučnímu příkazu zabývá v případě, kdy je tato vlastnost exekučního titulu daňovým subjektem zpochybňována. V dané věci žalobkyně v námitkách proti exekučním příkazům ze dne 11. 6. 2014 namítla pouze neurčitost a jejich vnitřní rozpornost v důsledku chybně uvedených peněžních částek, absenci odůvodnění výše nákladů exekuce, místní nepřislušnost rozhodujícího orgánu a nicotnost exekučního příkazu s odkazem na uvedené vady. Předmětné námitky a procesní postup žalobkyně ve věci však v žádném

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

bodě nezpochybňovaly vykonatelnost exekučního titulu, na základě něhož byly exekuční příkazy vydány; ten byl přitom v exekučních příkazech vždy označen číslem jednacím. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný nepochybil, pokud se v rozhodnutích o námitkách nezabýval vykonatelností exekučního titulu, ani se nevyjádřil k žalobkyní neuplatněnému argumentu zpochybňujícímu řádné doručení exekučního titulu. Napadená rozhodnutí o námitkách nelze z tohoto důvodu považovat za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

58. Žalobkyně namítala, že k vedení exekučního řízení byl místně příslušný celní úřad, v jehož působnosti se nachází jeho sídlo, tedy Celní úřad pro Moravskoslezský kraj. Žalovaný naopak svou místní příslušnost opíral o § 320 odst. 3 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“), neboť celní prohlášení na propuštění zboží v nyní projednávané věci bylo podáno u Celního úřadu Praha 2, tedy právního předchůdce žalovaného.
59. Podle § 264 odst. 2 písm. a) celního zákona je k doměření cla příslušný celní úřad, který rozhodl o propuštění zboží do celního režimu. Podle § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona se subsidiárně k celnímu zákonu užíje daňový řád. Ustanovení § 320 odst. 3 celního zákona uvádí, že *„[c]elní prohlášení na propuštění zboží do režimu volného oběhu nebo režimu vývozu lze podat u kteréhokoli celního úřadu, nestanoví-li tento zákon, zvláštní právní předpis, přímo použitelný předpis Evropské unie nebo mezinárodní smlouva jinak“*. Ustanovení § 320 odst. 5 až 9 celního zákona potom upravují místní příslušnost celních orgánů v některých řízeních, nikoliv však v řízení exekučním.
60. Podle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu se místní příslušnost správce daně řídí u právnické osoby jejím sídlem. Hlava V. (části třetí) daňového řádu, která upravuje placení daní, neobsahuje žádná relevantní zvláštní ustanovení o místní příslušnosti správce daně.
61. Městský soud konstatuje, že v nyní projednávané věci byl k vedení exekučního řízení podle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu ve spojení s § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona místně příslušný Celní úřad pro Moravskoslezský kraj, neboť právě v jeho obvodu má žalobkyně sídlo. Z výše uvedených právních předpisů nevyplývá, že by pro místní příslušnost v exekučním řízení bylo rozhodující, u kterého celního úřadu byla podána celní deklarace na zboží, za něž bylo doměřeno vymáhané clo. Z § 320 odst. 3 ve spojení s § 264 odst. 2 písm. a) celního zákona vyplývá pouze tolik, že žalovaný jako celní úřad, který rozhodl o propuštění zboží do celního režimu, by byl místně příslušný k doměření cla. Celní zákon však neobsahuje žádné ustanovení, které by upravovalo místní příslušnost při vymáhání cla, a tedy nezbývá než uplatnit obecnou úpravu daňového řádu. Na tomto závěru nemůže nic změnit tvrzení žalovaného, že doměřené clo se eviduje v souvislosti s původním výměrem Celního úřadu Praha 2, neboť vnitřní evidenční postupy celní správy bezpochyby nemohou změnit zákonná pravidla místní příslušnosti.
62. Místní nepřislušnost žalovaného sice představuje vadu řízení, avšak taková vada ke zrušení napadených rozhodnutí může vést jen tehdy, pokud mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006 - 138). V rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. 6 Afs 36/2017 - 25, Nejvyšší správní soud uvedl k důsledkům, které má vydání rozhodnutí místně nepřislušným orgánem na jeho zákonnost, následující: *„Jak již bylo výše zmíněno, procesní práva nejsou samoučelná. Stěžovatelka kromě obecné výtky, že daňová kontrola provedená místně*

nepříslušným správcem daně automaticky zakládá nezákonnost vyměření daně, neuvedla žádnou konkrétní okolnost, v níž by bylo možno spatřovat zásah do jejích práv. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje tuto vadu za způsobitou ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného (respektive platebního výměru, který byl potvrzen žalovaným rozhodnutím).“. Takový důvod pro zrušení by proto sám o sobě nemohl obstát.

63. Obdobně ani v nyní projednávané věci není důvod domnívat se, že vydání exekučních příkazů místně nepříslušným celním orgánem je reálně způsobilé zkrátit práva žalobkyně. Žalobkyně ostatně ani netvrdila, v čem by takové zkrácení jejích práv mělo spočívat. Je nesporné, že exekuční příkazy, respektive rozhodnutí o námitkách byly vydány věcně příslušným celním úřadem, což pro zachování práv žalobkyně postačuje. Vzhledem k tomu, že exekuční řízení i řízení o námitkách probíhala téměř výhradně písemně, bylo z hlediska žalobkyně v zásadě nerozhodné, který z věcně příslušných celních úřadů řízení vede.
64. Pokud žalobkyně v této souvislosti namítala porušení § 175 daňového řádu, učinila tak ve zcela obecné rovině. Není zřejmé, v čem měl být § 175 daňového řádu porušen, když uvedené ustanovení upravuje způsoby vymáhání (jedním z nich je i daňová exekuce), a stanoví, že způsob vymáhání nesmí být ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku (nic takového žalobkyně nenamítá), a že správce daně je při vymáhání nedoplatku příslušný k jeho vybrání (ani zde žalobkyně žádné konkrétní námitky neuvádí). Soud proto námitku o místní příslušnosti neshledal důvodnou.
65. Žalobkyně dále tvrdila, že v napadených rozhodnutích není odůvodněna „výše exekučních nákladů, pouhý odkaz na právní předpis nepostačí“, poukázala k tomuto na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2001, sp. zn. 22 Ca 450/2000, a uvedla, že žalovaný neučinil žádný krok k tomu, aby tento rozsudek získal, nemohl tedy posoudit, zda na daný případ tento rozsudek dopadá. K této námitce městský soud uvádí, že v případě, kdy účastník správního řízení odkazuje na rozhodnutí soudu v jiné věci, je na něm, aby toto rozhodnutí doložil. Není povinností správního orgánu obsah takového rozsudku zjišťovat, a to zejména v případě, kdy je poukazováno na zcela obecné tvrzení o náležitostech odůvodnění rozhodnutí, jež by mělo směřovat k přesvědčení účastníků řízení o správnosti rozhodnutí a postupu rozhodujícího orgánu. Pokud totiž účastník řízení něco tvrdí, je na něm, aby své tvrzení doložil.
66. K námitce nedostatku odůvodnění výše exekučních nákladů soud uvádí, že z exekučních příkazů je zřejmé, že dlužná částka, která je uvedena konkrétně, se zvyšuje podle § 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady, které v daném případě spočívají v nákladech za nařízení daňové exekuce. Z § 182 daňového řádu vyplývá povinnost dlužníka hradit exekuční náklady s tím, že výši exekučních nákladů stanoví správce daně exekučním příkazem (§ 182 odst. 4 daňového řádu). Z § 183 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že náklady za nařízení daňové exekuce činí 2 % z částky, pro kterou je daňová exekuce nařízena, nejméně však 500 Kč a nejvýše 500 000 Kč. Je tedy zřejmé, že výše nákladů řízení vyplývá ze zákona, přitom z odkazu na § 183 daňového řádu je patrné, z jakého ustanovení při stanovení výše exekučních nákladů správní orgán vycházel. Skutečnost, že celní úřad neuvedl explicitně způsob výpočtu exekučních nákladů (matematický výpočet a údaj, kolik činí 2 % z vymáhané částky), nelze považovat za vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Ačkoliv by jistě takový výpočet přispěl k jednoznačnosti napadených rozhodnutí, skutečnost, že způsob výpočtu exekučních nákladů není uveden v odůvodnění napadených rozhodnutí ze dne 8. 8. 2014, ani v exekučních příkazech ze dne

11. 6. 2014, nepovažuje soud za důvod pro zrušení napadených rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2007, č. j. 7 Afs 171/2006 - 87, který byl vydán k zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daně a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, jehož aplikace na nyní platný daňový řád má své opodstatnění s přihlédnutím k zásadě shodné právní úpravy, provedené uvedenými právními předpisy).
67. Výše uvedené obdobně platí též ve vztahu k úrokům z prodlení, kdy z právního předpisu explicitně vyplývá, že v případě, že nedojde ke včasné úhradě dlužné částky, zvyšuje se tato částka o úrok z prodlení. Obdobně jako u exekučních nákladů jde o právní úpravu, která z právních předpisů vyplývá zcela nepochybně a jednoznačně a jestliže výslovná právní úprava stanoví, že v případě, že dojde k pozdní úhradě daňového dluhu, zvyšuje se nedoplatek o úroky z prodlení, je nutno toto výslovné právní ustanovení akceptovat, tuto skutečnost lze i považovat za veřejně známou, neboť je důvodně nutno předpokládat, že pokud určitý subjekt vykonává činnost, v jejímž rámci podléhá určité zákonem stanovené povinnosti (zde povinnost hradit clo ve správné výši), měl by být obeznámen s právními předpisy, které se k jeho činnosti vztahují.
68. Na základě shora uvedených skutečností soud konstatuje, že žaloby proti rozhodnutím o námitkách proti exekučním příkazům lze považovat za důvodné, neboť dodatečné platební výměry nebyly žalobkyni řádně oznámeny (ačkoli zástupce i substitut sídlí na shodné adrese sídla výkonu advokacie) a nebylo ani prokázáno, že by se s nimi žalobkyně seznámila jiným způsobem. Dodatečné platební výměry tak nenabývaly vykonatelnosti. Nejednalo se tedy o exekuční tituly ve smyslu § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu a vydal-li žalovaný exekuční příkazy k vymození povinností, jež byly žalobkyni uloženy dosud nevykonatelnými rozhodnutími, zatížil uvedené příkazy vadou nezákonnosti.
69. Žalovaný při rozhodování o námitkách exekuční příkazy nezrušil, nýbrž pouze změnil, čímž znemožnil žalobkyni v námitkách tvrdit, že jí exekuční tituly nebyly doručeny. Z tohoto důvodu bylo namíste tvrzení žalobkyně o nedoručení exekučních titulů posoudit podle závěrů kasačního rozsudku Nejvyššího správního soudu i v řízení o žalobách proti rozhodnutím o námitkách. Podle tohoto závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu je třeba dojít k závěru, že exekuční tituly žalobkyni doručeny nebyly, proto jsou nezákonná též rozhodnutí o námitkách, jimiž nebyly napadené exekuční příkazy v souladu s § 159 odst. 3 daňového řádu zrušeny.
70. Vzhledem k tomu, že jsou rozhodnutí o námitkách nezákonné, zrušil je městský soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrátil žalovanému dle § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení právními názory vyjádřenými v tomto rozsudku vázán.
71. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů, a v případě částečného úspěchu, na náhradu poměrné části nákladů. Žalobkyně měla ve věci částečný úspěch, jelikož v části žaloby směřující proti třem exekučním příkazům nebyla úspěšná (soud o této části žaloby rozhodl ve výroku I. rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č. j. 9 Af 64/2014 - 56, který nebyl napaden kasační stížností, a nabyt právní moci dne 30. 11. 2017), zatímco v části žaloby směřující proti třem rozhodnutím o námitkách byla žalobkyně úspěšná, když soud tato rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Soud tedy zohlednil skutečnost, že žalobkyně byla úspěšná co do 50 % části žalobního nároku, a proto žalobkyni přísluší právo na náhradu nákladů řízení v této poměrné části.

72. Náklady řízení představují odměnu za zastupování žalobkyně advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Vzhledem ke spojení věcí vycházel soud při stanovení výše odměny za zastupování z § 12 odst. 3 advokátního tarifu, podle něhož při spojení dvou a více věcí se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí. Tarifní hodnota u žalob na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu je částka 50 000 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Součet tarifních hodnot za tři spojené věci tak představuje 150 000 Kč. Odměna za jeden úkon právní služby z této tarifní hodnoty představuje dle § 7 bodu 5 advokátního tarifu částku 7 100 Kč. Za 5 úkonů právní služby [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby dne 13. 10. 2014, doplnění žaloby dne 9. 10. 2017, účast na jednání dne 25. 10. 2017, podání kasační stížnosti dne 13. 12. 2017] podle § 11 advokátního tarifu náleží odměna ve výši 35 500 Kč. Součástí odměny jsou také režijní paušály dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300 Kč za jeden úkon právní služby v celkové výši 1 500 Kč (celkem 5 režijních paušálů).
73. Náklady řízení dále představují soudní poplatky zaplacené ve výši 9 000 Kč (za každou podanou žalobu ve výši 3 000 Kč x 3 žaloby) a ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost, celkem 14 000 Kč.
74. Částka odměny a náhrady hotových výdajů pak byla v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšena o 7 770 Kč odpovídajících náhradě za daň z přidané hodnoty v zákonné sazbě 21 %, již je advokát žalobkyně jako plátce této daně povinen z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů státu odvést; tj. celkové náklady žalobkyně činí částku 58 770 Kč. S ohledem na poměr úspěchu žalobkyně, jak uvedeno výše, přísluší žalobkyni na náhradě nákladů řízení 50 % z částky jejích nákladů, tj. částka ve výši 29 385 Kč. Soud ověřil nahlédnutím do registru plátců daně z přidané hodnoty, že zástupce žalobkyně, Mgr. Karel Ležatka, advokát, je plátcem této daně.
75. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení za doplňující vyjádření ze dne 19. 12. 2014, neboť náklady na tento úkon neshledal za důvodně vynaložené.
76. Soud dodává, že žalobami napadené exekuční příkazy a napadená rozhodnutí žalovaného o námitkách netvoří jeden celek, je nutno na ně hledět jako na samostatná rozhodnutí. Soud netrval na zaplacení soudních poplatků za žaloby proti exekučním příkazům, neboť shledal za splnění podmínky pro jejich odmítnutí. V případě zaplacení soudních poplatků za ně by soud byl povinen soudní poplatky podle § 6a odst. 4 a § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, žalobkyni vrátit, což by byl postup zjevně nevhodný. Soud proto k vyměření soudních poplatků za žaloby proti exekučním příkazům nepřistoupil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V takovém případě lze kasační stížnost podat rovněž ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná.

Kasační stížnost se podává v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis; podává se u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který také o ní rozhodne.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2019

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.